

818, 836 og 842, Kap. 78 og 79 og §§ 940, 944, 945, 950, 959—961, 963 og 983).

Det er vistnok almindelig anerkendt, at de nugældende Regler om dette Emne i Lovens §§ 687 og 688, jfr. Lov Nr. 300 af 30. Juni 1922 §§ 61 og 62, ikke er tilfredsstillende. Disse Regler, hvorefter Straffesager i 1ste Instans paakendes enten ved Landsret med Nævninger eller ved Landsret uden Nævninger eller endelig ved Underret, tillægger Parterne, især Sigtede, en Ret til i vidt Omfang selv at bestemme, ved hvilken Domstol hans Sag skal paakendes. Men dette er irrationelt; thi Retternes indbyrdes Kompetence bør ikke bestemmes efter Parternes Ønske i det enkelte Tilfælde, men fastsættes i Loven ud fra almindelige Retsplejehensyn. Det viser sig da ogsaa i Praksis hyppigt, at Sigtede, naar han i Retten under Forundersøgelsen spørges, om han ønsker Sagen paakendt ved Landsret eller Underret, staar ganske raadvild, saa at Afgørelsen i Virkeligheden kommer til at bero paa Forsvarerens eller Dommerens Raad. Endvidere kan Reglen i § 688 litra d., hvorefter der i det enkelte Tilfælde skal skønnes over, om der maa antages at være forskyldt Strafarbejde, virke uheldigt, naar Under- og Overinstansernes Bedømmelse ikke falder sammen. Hertil kommer, at Grundlaget for denne Regel falder bort, dersom den nye Straffelov, som ventet, ophæver Strafarten Strafarbejde. Og endelig er de gældende Regler ogsaa teknisk set ret indviklede. Der har derfor indenfor Udvalget været Enighed om, at man bør søge Reglerne ændret og forenklet.

Udvalget foreslaar herefter, at Sager angaaende Forbrydelser, for hvilke Loven hjemler Livsstraf eller, uden at saadant er betinget af erhvervs- eller vanemæssig Udøvelse af Forbrydelsen eller af Gentagelse, Fængsel i 10 Aar eller derover, samt Sager om politiske Lovovertrædelser behandles ved Landsret med Nævninger, medens alle andre Straffesager behandles ved Underret, jfr. Forslag ad §§ 687 og 688. Naar Livsstraf

nævnes, skyldes det, at denne Strafart har Hjemmel i den militære Straffelovgivning.

Efter dette Forslag vil Nævninger komme til at medvirke — foruden i politiske Sager — i alle de Sager, der efter de nugældende Regler er Misgerningssager, undtagen Sager angaaende Straffelovens § 192 (kvalificeret Barnemord, Straffelovsforslagets § 237), samt tillige i Sager angaaende de Forbrydelser, der omhandles i Straffelovsforslagets § 144, 2det Stykke (Dommeres Uretfærdighed af kvalificeret Art, jfr. Straffelovens § 123), § 162, 3die Stykke (kvalificeret falsk Anklage, jfr. Straffelovens § 225), § 164, 1ste Stykke og § 165 (Falskmøntneri, jfr. Straffelovens §§ 264, 265 og 267), § 179 (Brandstiftelse, jfr. Straffelovens §§ 281—282), § 181, 1ste Stykke (Forvoldelse af Oversvømmelse m. m. jfr. Straffelovens §§ 285—288), § 184, 1ste Stykke (angaaende Drikkevand, jfr. Straffelovens § 290), § 185 (Forgiftning m. m., jfr. Straffelovens § 290), § 209, 1ste Stykke (kvalificeret Blodskam, jfr. Straffelovens § 161), § 214, jfr. § 259, 2det Stykke (kvalificeret Barnerov, jfr. Straffelovens § 213), § 221 (Samleje med Børn, jfr. Straffelovens § 173), § 245 (grov Legemsbeskadigelse, jfr. Straffelovens § 204), § 259, 2det Stykke (kvalificeret Frihedsberøvelse, jfr. Straffelovens § 211) og § 286, 1ste Stykke (simpelt Røveri, jfr. Straffelovens § 243, 1ste Punktum).

At der ved dette Forslag opnaas en betydelig Forenkling, tiltrænger formentlig ikke nærmere Paavisning.

Iøvrigt bemærkes angaaende det foreslaaede Omraade for Nævningesager, at Forslaget tilsigter foruden at gennemføre den Forandring, der bliver en nødvendig Følge af en ny Straffelov, at undgaa de ovennævnte uheldige Regler om Valgfrihed for Parterne og om Betydningen af den konkret forskyldte Straf, samtidig med at man opretholder et Omraade for Nævningesager af omtrent samme Størrelse som nu. I sidste Henseende maa dog bemærkes, at det naturligvis bl. a. paa Grund